

Een lied schilderen - van José Manuel Costa

Men kan de kunst en ook het leven op verschillende manieren benaderen. Stroken van een enorme snelweg, waarop ieder van ons reist, terwijl hij op ieder ogenblik weet waar hij zich bevindt en wie zijn naaste en verste burens zijn. In de kunst, zoals in het leven, kunnen we de wegen kiezen (of ondergaan) van de tragedie, van het scepticisme, van de empirische rationaliteit, van de min of meer ideologische epiek, van het Iyrisme... De wegen zijn veelvuldig, evenveel als er nuances zijn in de verschillende benaderingen. Maar als we kiezen voor de laatstgenoemde, kunnen we het onderwerp van deze tentoonstelling aanpakken. Alberto Reguera. Een van de grootste successen van het postmodernisme bestond erin de illusie van een lineaire opvatting van de geschiedenis aan te tonen, meer bepaald in het domein van de kunstgeschiedenis. De klassieke maar eigenlijk encyclopedische aanspraak om de kunstgeschiedenis voor te stellen als een continue opvolging van acties en reacties in een schijnbaar eeuwige stroom wordt zo brutaal ontkracht door de realiteit dat ze steriel wordt. Wat steeds bestaan heeft wordt vandaag evident: het pluralisme, het gelijktijdig bestaan van alle mogelijkheden, waar men op min of meer systematische en geslaagde wijze gebruik heeft van gemaakt naargelang van de verschillende sociotechnologische momenten. Zo worden nieuwe mogelijkheden van wisselwerking en vermenging ontdekt, verboden van een barst in de monolitische zuiverheid van de avant-gardeschool. Ik heb de schilderijen van Alberto Reguera ontdekt bijna een jaar geleden, toen reeds duidelijk was geworden dat het post-modernisme tot een nieuwe stijl was gekomen, met haar eigen regels en haar eigen taboes. Het was de absolute heerschappij van het concept (de besten, in staat alles te omvatten, werden zoals gewoonlijk genegeerd) en men betreurde een zeker gebrek aan esthetische intuïtie, aan plezier voor het oog dat evenzeer verboden lijkt als de appel van Eva. Eenieder, hoe blind ook, zou in die schilderijen een vreemde en toch ook vertrouwelijke impuls waargenomen hebben. De meest voor de hand liggende referentie zou Klee zijn. Door deze merkwaardige schilder aan te halen, vermijden we te lange uitweidingen en behouden we het essentiële: een zeker gevoel te zweven, een onweerstaanbare aantrekkingskracht tot de harmonie van de vormen en de kleuren, die beleefd worden als een poëtische extase in plaats van een objectieve en strikte analyse van de chromatische toonladder. Deze uitdrukkingvorm, rechtstreeks inspelend op de gevoelens, riskeert te ontaarden in sentimentaliteit, kitsch en zelfgenoegzaamheid. Overal zijn er galerijen te vinden met bepaalde produkten die slechts decoratieve plekken op de muren vormen, alleen om de monotonie van de leegte te doorbreken. Dit is natuurlijk niet het geval met de schilderijen van Alberto. Misschien is het een hallucinatie, maar ik ontdek steeds in die schilderijen een ironische perversiteit, die in de toekomst met moer nauwkeurigheid zou kunnen weergegeven worden. Ik spreek over de toekomst, want ik denk niet dat deze schilder hier zal stoppen. Het transitieve karakter van de titels en de reeds duidelijke nuances tonen aan dat dynamisme een van de hoofdkenmerken van zijn werken is. Een dynamisme dat impliciet aanwezig is in het onzekere evenwicht van de centrale vormen van zijn werk; die vormen juist die soms (bijna altijd) een bijna betekenisloos spoor, teken of kromme nalaten: niet enkel een signaal van de beweging in de oppervlakte, maar ook in de diepten van het werk. Op een ogenblik dat er nog bewondering bestaat voor wat verschillend is kan het werk van Alberto niet representatiever zijn. Met een zelden geziene vaardigheid overwint hij het dilemma expressionisme-constructivisme. Hierbij heeft hij een punt bereikt waar de emotionele vloed moeilijk te definiëren valt. De mogelijkheid zich een werk in te beelden, een schilderij te zingen, een lied te schilderen.